

Božidar Mandić

PLAVI MAG

Čovek je prolazna pojava smrti

PLAVI MAG

Napravio je samo jednu grešku u životu: umro je! Da nije otišao na onaj svet, ostao bi besprekoran. Ratnik koji je živio u snovima. Zvali smo ga Plavi mag. Nije bio ni beli ni crni mag, već Plavi mag. Neustrašivo je voleo boju u kojoj su se spajali svetlost i nevinost. Njegov dom bilo je – Nebo.

Plašio se svega, ali i bio hrabar prema svemu.

Nije se borio protiv vetrenjača, već je duvao u njih da se okreću. Pripadao je bušido-kodeksu i razvijao humanizam. Želeo je da spasi svet. Prodao je sve i krenuo da uhvati aždaju koja je u svom repu skrivala informaciju o spasenju sveta.

KO JE ON

Mogli smo ga zvati i Gandor ili Novi Orion, lovac na džinovske zmije ili literatura koja hoda planinama, ali najviše od svega voleo je da ga zovem Plavi mag. Boško Drljić nije izmišljena ličnost, već stvarna. Veliki deo života proveli smo zajedno. Ovo je zbirka priča o čoveku koji je došao iz Istine.

NIRDALA

Tragao je za njom sedamnaest godina. Bila je dugačka oko petnaest metara, teška pet tona i debela kao obim sulundara. Oštetila mu je sluh. Šištalala je i palacala jezikom kao da je galamila na njega. Bežao je preko vrzina, jendeka i potoka sve dok joj nije dovoljno umakao. Drugi put, kad je na sebi imao opremu, bežala je ona. Do njegove smrti bilo je dva prema jedan za nju, jer je bila veoma lukava.

Niko nije znao ništa o njoj, pogotovu ne zašto se zvala Nirdala. Ni on to nije nikad saznao. Tako mu se ona predstavila već prilikom prvog okršaja. Možda je u njenom imenu bilo inkarnirano značenje Nirvane i Mandale? Lutala je po tunelima napuštenih rudnika. Bila je deset posto udata, devedeset posto neudata.

BOŠKO

Pojavio se na našim vratima iznenada, baš kad je lila velika kiša. Predstavio se kao – Boško!

— I ja sam Boško, nadovezao sam se.

— Ja sam mesar, rekao je...

— A ja sam vegetarijanac.

Tako je započeo prvi razgovor na pragu naše šumske kuće, ali nije hteo da uđe unutra sve dok nisam pogledao njegovu ličnu kartu. Ušao je i seo kraj prozora. Tri dana i tri noći nije ustajao. Razgovarao je sa mnom, pojeo teglu meda sa margarinom i bio oprezan. Ubeđivao me je, a pri kraju trećeg dana, rekao zašto je došao.

— Došao sam, rekao je, da ti i ja napišemo novu bibliju koja bi se zvala MIGI.

Nisam razumeo, pa je morao da mi prevede:

— Munje I Gromovi Istine.

BESCEVNI VODOVOD

— Ko ste vi? – pitao sam.

— Naučni istraživač.

— Kakav naučni istraživač? Čime se bavite?

— Pa, malo se snebivao, radim na bescevnom vodovodu.

Pao sam sa stolice. Kakav je to „bescevni vodovod?”, pitao sam samog sebe.

Počeo je da mi objašnjava.

— Mlaz širine dva metra, u velikom luku preko neba, na primer od Vračara do Novog Beograda, šaljemo u drugi deo grada snažnim pumpama.

— Ali mi još nemamo takve pumpe i takve klipove, usprotivio se mladić Radomir, gost u našoj kući, koji tek što je napustio Mašinski fakultet.

— Da, rekao je Plavi mag, ali mladi inženjer ne vodi računa da nama snaga treba samo do pola, od pola voda ide sama.

DOM NAŠEG JUNAKA

Naš junak je uvek bio u osmehu. Ljubazan i lepih iskaza. Govorio je smireno i bez uzbuđenja. Gotovo da mu se nije moglo doskočiti, pa je iza njega trčkarala superiornost i sposobnost da sve poveže. Želeo je da oplemeni svet, pa mi je rekao:

— Ako nekad dođeš u grad, nemoj da brineš. Možeš kod mene da prespavaš. Ispod stepenica gradske mlekare je „kutište”, u njega možeš da legneš i prespavaš. Jedino te molim, ako ja nisam tu, da kutiju složiš, a ćebence ostaviš na mesto.

— Dobro, a šta ako te posetim u šumi?

— Ništa ti ne brini, tamo imam „granište”. Nabacao sam na jednu gomilu puno grana, tu možeš da se zavučješ i celu noć provedeš u toplom i bez vetra.

HLADNA PUŠKA

- Činim sve da konstruišem Ha-Pe.
- Šta je to, zasmejao sam se.
- Hladna puška. Nema pucanja, nema baruta, nema povlačenja oroza. To je oružje koje reaguje na čovekovu misao. Dovoljno je da mrdnete ušima i metak izleti iz cevi.
- A zašto se zove hladna puška?
- Zato što se čuva u frižideru.

NAUČNA OTKRIĆA

- Na čemu još radite?
- Projektujem top apokalipse, nastavio je, koji nam treba da sredimo „one”.
- Koje „one”? - upitao sam ljubazno.
- Pa „one”, iz kosmosa. Znae, nas tri filozofa iz Bosne, sitar, rešetar, i pčelar, radimo na „zaribanju kosmosa”. Bolje da ih mi uništimo, nego da oni to učine nama. Zato nam treba top apokalipse, promera cjevi od 280 km.
- Začudio sam se!
- Pa to je skoro do Budimpešte!
- Naravno! - bio je miran.
- Kolika mu je onda dužina?
- 11.860 kilometara, ispalio je ko iz topa!

ČETVRTI PROJEKAT

— Zamislio se, a onda mi se obratio.

Radim i na tome da ostvarimo brod dužine šest kilometara. Superiorno me je gledao, a njegove duboke bore su mirovale.

— Šest kilometara?

— Treba nam, a onda je uzdahnuo, da prevozimo briketirani led sa Severnog pola u Afriku.

UČITELJI

Učitelji su mi bili Mahmut Tajmur, Sun Cu, i Klauzevic. Sebe je nazivao „učitelj učitelja”. Pripadao je ljudima koji se plaše iz hrabrosti, a ne iz straha. Smatrao je da ratnik mora posedovati strah da bi se borio protiv nepravdi ovog sveta.

Jurio je svoju animu.

Predstavljao se kao Lovac na džinovske zmije, naučni istraživač i prorok.

OPREMA

Na glavi kanta od dvadeset litara, kockasta od lima. Na gornjoj površini, četiri zalepljena migavca. Retrovizor sa strane, za svaki slučaj, ako Nirdala krene otpozadi. Na nogama i rukama nosio je obavijene sulundare, a oko prsa dve hrastove debele daske, za svaki slučaj, ako neman krene da ga steže oko stomaka. Zatim je sledilo šest metara kancelarca. Da, da, kancelarijski itison, a ne obični kućni, objašnjavao mi je, zato jer kancelarac može da odbije vatru, ako ona počne da bljuje plamen. Oko itisona išla je bodljikava žica, a ispred stočić sa hirurškim alatima, za svaki slučaj, dok joj bude secirao – tako je govorio – dušu.

KOD KOVAČA

— Majstore, hoću da mi napravite snažan oklop i da bude od takvog materijala, težak da slon ne može da me pomeri kad naleti, i tako lak da mogu sa njim da poletim kao ptica.

— Čoveče, unezverio se kovač, da li ti znaš, uopšte, šta hoćeš?

— Da li znam? Hm, samo je promrmljao naš junak.

SEKIRA

Kod drugog majstora ognja i nakovnja, pešačeci tri kilometra preko brda i dolina, stigao je posledodne i naredbodavno rekao:

— Hoću da mi napravite ofanzivnu i defanzivnu sekiru iz jednog dela. Ofanzivni deo da mogu da napadam, a defanzivni da nikog ne povredim.

Kovač je ostao nem.

TUNEL

U drugom tunelu su se ponovo sreli. Boško i Nirdala. Ni ovoga puta nije poneo sa sobom opremu. Nije želeo da pregovara sa njom. Pobegao je, ali je to smatrao svojom pobedom.

JURODIVI

Dolazio je niotkuda. Išao je nikuda. Gde bi se zatekao, osećao je da protiče vreme. Sa sobom je nosio plastične kese pune nevažnih, ali za njega vrednih stvari. Bile su tu stare novine, flaše, zardali ekseri, istrošene hemijske. Hodao je, obično, noću. A ujutro stizao kod nas. Usput, na magistrali, poneko bi ga autom očešao, ili mu otkinuo vreće iz ruke, ali on se nije ni na koga ljutio.

Kada bi stigao do nas, ja bih mu rekao:

— Ti si jurodiv!

— Ne, ne jurim ja diva, dragi moj Boma.

SMRT

S neverovatnom brzinom govorio je u šiframa. Uvek sam morao da ga pitam šta to znači. Jednom sam ga upitao: „Šta je to smrt?”

— Ge-Em-Es!

Ispalio je ko iz topa.

— Šta znači GMS?

Morao sam da reagujem.

— Gvozdeni Mir Spavanja. Tamo svi spavaju, bio je ubedljiv: A poređani su na jednom mestu, kao balvani.

GANATRU

Govorio je brzo i unatrag. Štaviše, voleo je da peva tako. Najčešće je pominjao u tim pesmama Kapetana Lešija. A to je otprilike izgledalo ovako: „Išel Natepak oašod ej u darg”... Morao sam da ga zaustavljam, jer je sve delovalo harmonijski i milozvučno.

— Otkud ti takva koncentracija?

— Boma, rekao mi je, ja reči ne čujem, nego ih vidim.

OBAVEST

— Sva znanja šalje mi NERA, rekao mi je jedno rano jutro, dok smo se svađali oko neimanja, beskućništva, i nauke. Ubeđivao me je da tehnologija može da bude humana, ako je humana.

— Šta je to NERA, morao sam da ga pitam.

— Pa, Nebeska Radionica. Ona je puna TIPONA.

— Šta su ti sad, pa to, TIPONI? - počeo bih da kiptim!

— Tiha Poruka Neba, objasnio mi je. Ali pazi, dragi moj „O-Pe” (otrovni patuljče), imam ja i BRPON - Brza Poruka Neba. To su obavesti koje su stizale pre nego sam i pomislio na njih.

ODELO NE ČINI ČOVEKA

Bilo da je bilo toplo ili hladno, nosio je ogromnu količinu odeće na sebi. Smatrao je da ga ona štiti, a ispod sakoa je obično nosio debeli svežanj starih novina, kao pancir-zaštitu. Jednom je obukao dvadeset i šest košulja, dva džempera, dva sakoa, od gore krznenu bundu, i na sve to – plavi mantil. Od natrpanosti, ruke nije mogao da spusti.

Nikad mu nije bilo hladno, nikad mu nije toplo. A imao je običaj da kaže: „Odelo ne čini čoveka, ali količina obučenih stvari – da!”.

PRLJAVŠTINA JE ČISTOĆA

Nije voleo da se kupa. Poprilično je bio i zapušten. Oko njega se širio smrad. Ali iz njegove duše išao je prijatan miris radosti. U osmehu se osećala egzistencijalna rasterećenost. Nije posedovao životne probleme. Njemu je najveći problem bio da uhvati Nirdalu i spase svet. Retko ko nije želeo da ga zagrlji. Bio je smiren i nevin u izražavanju.

— Zašto se ne okupaš? – pitao sam ga.

— Zato što kupanje troši vizije! – odgovorio je sigurno.

I jednom smo uspeali da ga skinemo do pojasa i polijemo sa nekoliko lončića vode. A on je vikao:

— Ljudi... Nijagara... Nijagara... Upomoć!

Kad se obrisao peškirom, ljutito mi je rekao:

— Zapamti Boma, već jednom – smrad je nebeski miris!

ŠAMAN

Nije ga bilo teško opisati, jer je posedovao duboke bore, snažan pogled iz mongolskih duplji očiju, i tih, smiren glas. Izgledao je kao da je bio obučavan u Aramenskim ašramima ili kod tasmanijskih vračeva. Sebe je smatrao „sitarem”, mudracem koji poseduje rafinirana znanja. Njegovo lice, pregorelo od sunca, davalo je puteni znak da može mnogo da izdrži. Jedna noga mu je bila povređena, pa je često stajao u mestu samo na jednoj nozi, kao roda koja leti i zna tajne o donošenju anđeoske svetlosti.

MAKUMBA

Pitao me je:

— Boma (BOžidar MAndić), da li želiš da ti pokažem Makumba kult?

— Kako da ne, bio sam oduševljen.

— A hoćeš li brazilski ili afrički ritual?

— Pa, radije bih afrički.

Skinuo se do pola, vezao šal oko glave, raširio ruke uvis i proderao:

KUMBA - MAKUMBA - KUMBA - MAKUMBA
MAKUMBA - KUMBA - MAKUMBA - KUMBA

— A kako izgleda brazilski? - pitao sam ga.
Zauzeo je istu pozu i započeo:

MAKUMBA - KUMBA - MAKUMBA - KUMBA
KUMBA - MAKUMBA - KUMBA - MAKUMBA

MELEM

Zatekao sam ga u dvorištu kako nešto objašnjava devojci koja se kod nas zatekla prvi put.

Lećio je sve ljude, ali najviše toplim pogledima. Imao je svoje recepte koji su potpuno ličili na njega. Izgledali su, na primer, ovako: impotencija se leči žvakanjem kore od gloga, pušenje se eliminiše disanjem isparenja iz šargarepa...

Nepoznatoj devojci objašnjavao je kako se pravi melem protiv side.

— Potrebno je jedno bure od 2000 litara. U nje-ga stavite četrdeset kilograma belog i crnog luka, zatim deset kilograma bibera, pet kilograma aleve paprike, šljive, breskve, zarđale britve, mrtvu ža-bu...

Tako sledi pola sata nabrajanja. Falila mu je jedino „japanska jabuka“, a kad bi to spomenuo, duboko i rezignirano bi uzdahnuo, a zatim stegao zube:

— Važno je da sve to dobro provri, krenuo je autoritativno. Još više, poznato je da virusi side ne vole ljutinu. Virus side obično se pojavljuju na peti. Pacijent zamoči petu u ovaj prevreli melem, koji je veoma ljut, a tada virusi navale. Ali pošto je melem veoma neprijatan, virusi side počnu da beže. No, poznato je da su virusi side veoma glupi, pa u povratku zaborave da se razmnožavaju.

PITANJE

Često bi ga ljudi pitali:

— Od čega vi živite?

— Kako mislite od čega živim?!

Bio je njegov odgovor.

ŽENA

Bio je nevin. To je još više ulepšavalo njegovu klošarsku svetost.

Sedeo je u klupi i dremao. Pitao sam ga:

— Kad ćeš da se ženiš?

— Pa ja imam ženu.

— Ko je ona? - zabezeknuo sam se.

— To je tajna!

— Daj reci mi, reci... (navaljivao sam)

— Dobro, reći ću ti. Ali to više ne sme ostati tajna.

— Govori, čoveče... Ne mogu da izdržim.

Ućutao se i s lakoćom napregnutih bora rekao:

— To je ŽSO!

— Ko je ŽSO? - treperila je moja radoznalost.

— Žena Sa Onog Sveta, rekao je ponosno.

ZALJUBLJENOST

Bio je sav isceđen. Bled. I zamišljen.

— Šta se dešava s tobom?

— Zaljubio sam se, odgovorio je mirno.

— U koga?

— U Pe-eS!

— U koga? - morao sam da ponovim sa glasom koji kao da je propadao u provaliju.

— U Pajinu Sestru.

— Pa kako si mogao da se zaljubiš u nju, kad je nisi ni video?

— Preko imaginacije, Boma!

MINT

Njegovo glavno proroštvo bilo je - MINT. Išao je po grobljima i računao kad je ko umro i kad se rodio. Tako je došao do koeficijenta smrti. Koeficijent smrti množio bi sa vašim godinama i tako dolazio do godine vaše smrti. MINT je značilo: Moćna i Neumoljiva Tanatološka Tabela.

Pošto je bio human, kod njega niko nije umirao pre sto četrdeset i tri godine.

STRAH OD POREZA

Pristigao je iz trulih jesenjih kiša. Mokar. Slep-ljene kose i mršav kao Don Kihot. Počeo je da kija, a ja sam mu se smejao:

— Čoveče, i Bog je digao ruke od tebe!

— Nije, Boma, on je uvek u meni.

— Pa, što si onda tako izmršavio?

— Pročitao sam u novinama da će i proroci morati plaćati porez, a pošto sam ja najveći prorok ovde, ja ću morati plaćati najveći porez. Eto, zašto sam toliko izmršavio.

NAŠ JUNAK PRODAJE KNJIGE

Kad mi je izašla knjiga „Za tebe sve“, on se ponudio da mi je prodaje na vašaru. Upozorio sam ga da knjiga ne ide da bude prodavana na vašaru. Ništa ti ne brini, i nastavio je: Duša je svuda po telu, ali preko tela joj ne možeš ništa. Isto je i sa knjigama. Ljudi ne vole knjigu, ali ne mogu ni da joj odole.

Po asfaltu je raširio stare novine i poređao deset knjiga sa zelenim koricama i dečakom ispod naslova. Posle nekoliko sati sam ga obišao.

— Kako ide?

— Ne vredi. Od velike toplote zavladała je eR-Ge-Ka!

— Šta?!

— Razmažena Glupost Kupaca! - rekao je, i sve mi objasnio.

BOLE PRODAJE I NAKIT

Prodavao je Boško i Radomirov nakit od glinamola u Čačku. Bilo je to pred Novu godinu. Grad je bio živ, a po trgu u samom centru vrzmalo se puno dece. Prilazili su tezgi i razgovarali sa našim prodavcem. On bi im pričao bajke ili ih pratio po pedesetak metara i postavljao pitalice. Deca su uživala. A kad se Boško vratio, na tezgi nije zatekao ni jedan komad nakita. Nije se uzbuđivao. Znao je u čemu je problem. Kad ga je uveče Radomir zvani Raks, posetio, Boško je bio ljut na njega.

— Radomire, rekao mu je, postoje zakoni duše, ali su zapušteni. Jesam li ti lepo govorio da me ne šalješ u Čačak, već u Valjevo. A ti zapeo - Čačak, pa Čačak! I najposle, zašto mi nisi za ovakav posao obezbedio pedeset telohranitelja?

NOVI MANTIL

Plave boje se nije odricao. Važno mu je bilo da je mantil velik i da njegovo prostrano telo može da uđe u njega. Kad sam ga ugledao, odmah sam primetio da na sebi ima novi mantil. Prišao sam mu bliže, a na džepu sa leve strane pisalo je – PKB.

— Šta, dobio si ga iz Pekabete?

— Ne, osmeh mu se caklio, to znači: Plivač Kontra Bujice!

INTERVJU ZA VELIKE NOVINE

Zimski dan. Novinara „Politike” doveo je jedan rok-pevač. Boško je sedeo na stolici ispred stola i pričao svoju priču o Nirdali. Svi smo već znali njene dimenzije, njen glas, sve o njoj. Novinaru je sugerisao, tako da je izgledalo da novinar sve to stvarno i vidi. Pričao mu je o svojim projektima i namerama da se sa Nirdalom obračuna.

— Sve je u lepoti i slobodi, bio je siguran poput tibetanskih stazica, ako ne verujete meni, spoznajte sami.

Za sve to vreme intervjuja, pored njih, na drvenim stepenicama, sedeo je desetogodišnji Sun. Klatio je nogama i uživao u petosatnom monologu. Najednom, upitao je:

— Pa dobro, Boško, kako ti misliš da se obračunaš sa strašnom Nirdalom, kad si se letos uplašio i one male zmije?

— Čuj, Sunke! – izbacio je kao iz topa, nisam ja lovac na male zmije, već na džinovske.

SMIRENOST

Leto je pržilo. Oko kuće se vukla vrelina, pa smo se zavlačili po hladovini, gde je ko znao. Povremeno bi neko od nas otrčao do potoka i rashlađivao se bistrom vodom. Najednom, začuo se Sunov glas:

— Brzo, brzo, Boško, pojavila se zmija!

U istom trenu potrčali smo obojica. Dva Boška. Boško je dohvatio, usput, štap i razborito pružao korake ispred sebe.

Kad smo stigli do obale, Sun nas je obavestio da je tu bila zmija. Boško je počeo da prevrće kamenje, ali uzalud. Prekrstio je ruke i uzdahnuo. Odjednom, ispod jednog peščara, pojavila se njena glava sa dva bela uha iznad očiju. Boško se trgao.

— Tiho, prisluškuje nas, a zatim dodao, kakva divna ličnost!

NOĆ

Tiha noć budila je u nama snagu da ležimo i posmatramo plavetnilo iznad nas. Hladili smo zagrejana letnja tela i uživali. Bila je noć, ali reči su se provijale kroz tamu. Ispod stare kuće, kod podruma, čulo se neko mrmljanje. Neopaženo sam se približio i zatekao Boška i Suna. Tih dana Boško je našao polomljene naočare, koje je nazivao „naočare sa cepljenim staklom”. Kad bi kroz njih gledao, zvezde bi se razvukle u svetlosnu raspršenost, a on je Sunu objašnjavao da su to leteći tanjiri. A zatim je sledio tekst:

— Priđite bliže, letite niže, povedite me sa sobom (veoma tiho).

Dajući do znanja da sam i ja tu, rekao sam:

— Čoveče, govori malo glasnije da te čuju!

— Boma, odmah je uzvratio, ala si ti naivan, pa oni imaju aparat za pretvaranje šapata u jasan govor.

ČIREVI

— Znaš Boma, postoje čirevi koji se moraju seći i postoje čirevi koji se ne smeju seći. Ali nije mudrost da to dvoje razlikujemo, već je mudrost u tome da uvek sa sobom imamo oštar skalpel.

CIPELE

Neprestano je sanjao da pronade tvrdnu čokoladu od dva metra dužine pa da može celu godinu da liže, dok je u tunelu, gde boravi njegovo drugo „ja”, moćna i strašna neman. Dok bi čekao Nirdalu, čokoladu bi lagano grickao i tako dobijao snagu. Maštao je i o cipelama sa gvozdanim ljubovima. Ako bi mu slučajno pala stena na nogu, njemu se ne bi ništa desilo. Mogao bi da nastavi traganje.

Jednog dana, Marija, Miloševa devojka, donela mu je čizme iz kanadskih rudnika. Izvadila je jednu iz ranca, a on se ozario. Milovao ju je i pogledom se divio. Znao je da lepota i čvrstoća ne mogu da iščeznu, ako je ratnik zadovoljan. Dobijao je razne stvari koje mu nisu bile potrebne, ali ono što mu je stvarno bilo potrebno imao je u sebi: skromnost!

Kad je Marija izvadila i drugu cipelu iz ranca, prasnuo je:

— Šta?! I desna?!

PEĆINA

Posetili smo ga u njegovom poslednjem bora-
vištu. To i nije bila pećina, već stena ispod koje je
on živeo. Sedeo je u gomili plastike osmišljenoj kao
da je brod. Donji njegov deo nismo ni videli. Osme-
hivao se i pozdravljao nas.

— Kako si? – svi smo ga pitali.

— Dobro, ali mislim da ću uskoro umreti.

— Ćuti! – viknuo je Radomir.

— Šta je tebi, Radomire? Nebo zove. Uostalom
i kriv sam. Ubio sam devet miševa, krali su mi sir.
Dođu noću i grickaju, a ja – tap! Oni pošalju dva
instruktora (pacove), ja i njih – tap-tap!

NEBESKA HIJERARHIJA

— Došlo je do trulog liberalizma na nebeskom
Panteonu.

Nisam mogao odmah da ga razumem.

— To znači, nastavio je, da su se posvađali onaj
sa „tri slova” (Bog), onaj sa „četiri slova” (Đavo),
majka Marija, „Hrile”, i Ce-Pe-Be.

— Pa, ko je tebi najbliži, upitao sam ga.

— Pa naravno: Ce-Pe-Be, Centralno Proročko
Biće. Ono me o svemu obaveštava.

POŽAR U ŠUMI

U šumi, kraj Gornjeg Milanovca, započela je izgradnja NICA (Naučno Istraživačkog Centra). Sekao je stabla i ređao ih jedno na drugo bez eksera i klamfe. Stigao je do kolena, a brvnara mu se srušila. Uspeo je nekako da je oiviči, a unutra je uneo pun kamion starih novina, bila je to njegova arhiva. Jedno veče, čitajući pod svećom, zaspao je. Sveća se izvrnula i zapalila bale novina. Plamen se raširio po celoj šumi, a tada se „bušido-borac” probudio. Zatekavši se u ogromnoj vatri, otrčao je do prve vikendice u kojoj je živeo dekan hemijskog fakulteta. Na lupanje na vrata odazvao se bunovni profesor.

— Komšija, komšija, možete li da mi pozajmite jednu cipelu da ugasim požar?!

Posle dva sata stigli su vatrogasci i policija. Na još toplom zgarištu inspektor je izvadio blokčić i počeo da beleži, ali je Boško odmah reagovao:

— Gospodine inspektore, ako bilo šta preduzmete, znajte da ja imam dva zakona koja ću primeniti protiv vas i aktivirati nebesku pravdu. Nije kriv onaj koji je zapalio šumu, već onaj koji je vatru izmislio.

ORATORIJUM

Glasom koji je ličio na prodiranje zvuka od neba do tabana, pevao je u šumi:

Nebo - Zemlja - Pakao
volim topli kakao,

Zemlja - Nebo - Pakao
najrađe bih plakao.

HIOČ

HIOČ - ili Horoskop Iz OČiju je retko praktikovao. Znao je da sve što se često upotrebljava, brzo se i troši. Zato je čekao elitne goste, intelektualce i umetnike da im prozbori njihovu sudbinu.

„Žrtvu” bi postavio na stolicu, a on seo naspram nje. Od zgrčene šake napravio bi durbin i usmeravao ga ka zenicama klijenta. Trajalo je to dugo. Sunce bi obično pržilo, znoj bi se pojavio na licu, a on bi, zatim, drugom rukom dodao još jedan okular. Dugo bi ćutao, jer nije želeo da pogreši. A zatim bi vadio baterijsku lampu i dodatno pojačavao svetlost, želeo je da pronikne i precizno iskaže čovekovu sudbinu.

Smatrao je da čovek liči na Boga, ali Bog na čoveka ne!

LITERATURA KOJA HODA

Za mene, on je bio „literatura koja hoda“. Njegove reči nisu imale značenje, već dubinu značenja. Kao zidar, smatrao je da reči treba toplo slagati jednu pored druge. Sa bosanskom nežnošću, govorio je: Mi ljudi, treba dugo da razgovaramo! U slikama je video reči, rečima je opisivao lica. Kad bi bio tužan, pevao bi:

ŠTA ĆE MI BOGATSTVO I SVETSKA SLAVA SVA

KADA MORA UMRETI LEPA NIRDALA

CARICE NIRDALO BEŽI BRZO TI

JER TE NOVI ORION ŽELI UBITI

Bio je tužan, jer je želeo da spasi ovo čovečanstvo.

STRANI JEZICI

Tvrdio je, kao i Svedenburg, da anđeoski jezik podseća na roktanje svinja. On sam znao je osamnaest jezika. Čak i japanski.

— Čak i japanski? – iznenadio sam se.

— Pa, Boma, za vreme sarajevske olimpijade ja sam s jednim Japancem razgovarao četiri sata.

— Četiri sata? – još više sam bio u čudu – Pa reci mi, onda, neku reč na japanskom.

— Tokio... Sajonara... Ping-pong... Hirošima... Tojota...

I tako je tekao njegov japanski vokabular!

LJUBAVNI POLOŽAJ

Nije imao tabu ni prema čemu. Pitao bih ga koji položaj najviše voli sa ženama u krevetu, a on bi mi odgovarao. Ne u krevetu, već na klupi u parku.

— Ja, na primer, sedim na jednoj klupi, a žena koja ima dlakave noge, na drugoj klupi preko puta travnjaka. Noge su joj raširene i nazirem samo butine ispod njene zategnute haljine. Koncentrišem se, miran sam, a onda se snažno zaletim i skočim na nju...

LIST POLITIKA

Zatekao sam ga na pijačnoj tezgi kako kraj sebe drži devet istih, toga dana kupljenih, primeraka „Politike“.

— Šta će ti devet istih novina, bio sam gotovo ljut na njega.

— Šta je tebi, Boma, danas? Da nisi malo „čist“? Nešto nije u redu sa tobom. Prorokovao sam, zaradio sam dve kafe, jedan sok i dvesta dinara. A današnja „Politika“ je toliko dobra da sam želeo da se obezbedim.

NOVINE

Dnevna štampa za njega je bila Biblija. Svete tekstove, govorio je, više pronalazim u stripovima i agencijskim vestima, nego u Kabali, Kuranu ili Vedama. Dolazio je rano u malu varoš i sačekivao kamion sa štampom koji je dolazio iz metropole. Sačekivao bi ih i pomagao, malo hramljući, da se bale sa novinama prenesu nekoliko metara do kioska. Svi vozači su ga veoma hvalili, a on, sebe lično, smatrao je najboljim prenoslačem zapakovane štampe. Zbog toga je imao pravo da se nasloni na kiosk i po ceo dan prelistava sve novine.

SRLE I DRLE

Srle je bio pesnik, Drle naučni istraživač. Naučnik je voleo da savetuje pesnika:

— Srle, treba da otvoriš farmu nojeva, tu negde, pored Milanovca. Mogao bi da ih uzjašeš i odeš do varoši.

— Profesore, pobunio se pesnik, izgledalo bi to čudno za okolinu.

— Ali, samo u prvi mah, posle bi se navikli, bio je siguran Boško.

HIPNOS

Hipnos mu je javio da će njegova Nirdala zglocati moja dva pit-bul terijera. Niti je on posedovao Nirdalu, nit' ja dva pit-bula, ali on se radovao i raširenih ruku vikao:

— Pobeda! Pobeda! ... jer smo se prethodne večeri o tome opkladili.

— I mene Hipnos obavestio da su bulovi proždrali tvoju Nirdalicu, lagao sam.

— Kako to, bio je sav u čudu, da nas Hipnos različito obavesti?

STRAŠNI RATNIK

— Ja sam STRILE - STaroRImski LEgionar. Ne plašim se nikoga! Strah mi je stran. A ti, „bedni mirovnjače“, obraćao se meni, zapamti: Ako hoćeš da uspeš, idi kod neprijatelja!

BRIJANJE

Običavao je satima da se brije. Trajalo je to i trajalo. Govorio bi: Bog i čovek su od jednog materijala, ali su različiti. Pričao bi i pričao. Trajalo je to oko sedam sati. Trljao bi bradu, a onda oštrio žilet, pa...

Utom je u dvorište banuo Velja, vozač „Galenike”. Pošao sam mu u susret:

— Veljo, ovaj je poludeo, brije se sedam sati!

Zatim mu je prišao Boško:

— Veljo, Boma je potpuno poludeo, sedam sati gleda kako se ja brijem!

KETEB MERERE

Nadi Petronijević je objašnjavao lepotu Keteb Merere. Nijedan muškarac joj nije mogao prići, a da ne umre od njenog pogleda.

— Keteb Merere? – zapitala se Nada.

— Da, da. Boginja podnevnih žega u Egiptu.

PITA IZLJEVAČA

Sun i Boško su čuvali kuću, dok je moja majka brojala poslednje dane na ovom svetu. Čistili su štalu, primali goste i igrali stoni fudbal sa dugmićima na astalu. Tako su živeli trideset dana. Jednog dana, došao sam iz grada da ih posetim. Boško se odmah požalio na Suna da je razmažen i da neće da jede ništa što on, vojni kuvar, skuva. A Sun samo što nije zaplakao:

— On šest dana kuva brašno i vodu i onda kaže - to je kisela čorba. Kad ja to neću da jedem, on celu masu izlije u sve tepsije koje smo imali, pa nastavi - jedi, barem sad, Sunke, ovo je „bosanska izljevača”.

ČOKUS

— Na čemu sada radiš, naučniče? - bio sam malo zajedljiv.

— Na Čokusu, odgovorio je kao kad se provali pljusak.

— Hm, hm. Šta je to?

— ČOvek KUpuS. Sastavljam ljudski um i kupu-
sove emocije.

REVNOST

Za njega je dužnost bila iznad svega. Sveta oدانost, makar se radilo i o gluposti, za njega je bila vojnički čin odluke da se nešto ne ostvari. Govorio je:

— Vrednost poruke ne zavisi od same poruke, već od prenosioca poruke, ali ko je to mogao da razume.

Jednom ga je domaćin iz Brđana zamolio da mu, kad već ide u Gornji Milanovac, kupi „Novosti“. Bilo je jutro, a kad se Boško vratio, već je pao mrak.

— Pa, gde si ti, čoveče? – bio je zabrinut domaćin.

— Domaćine, otišao sam u varoš, ali su novine bile rasprodate, vratio sam se u Čačak, ali i tamo... Onda sam zajezdio za Beograd i... Eto, bio je ponosan, sad vam ih donosim.

— Šta bi bilo da ih nisi našao ni u Beogradu? – pitao sam ga kasnije.

— Išao bih za Zagreb.

— Ali nema ih ni u Zagrebu?

— Pravec Sarajevo, a zatim Skoplje.

DOBROTA NOVOG ORIONA

Ostao je poslednji kolač u tepsiji. Ja sam mu ga ponudio, ali je on rekao:

— Boma za tebe.

Ja sam onda gurnuo tepsiju ka njemu i rekao:

— Ne, već za tebe.

On je gurnuo tepsiju ka meni i tako smo je gurali i jedan drugom delili komplimente.

— Za najhrabrijeg čoveka na svetu, a on bi mi uzvraćao:

— Za pesnika, Bomu.

I tako je to trajalo, jer za njega vreme nije postojalo, pola sata. Na kraju je on rekao:

— Ovaj kolač je za dve hiljade pojmova koji ne postoje!

ĆUTITE

— Šutite!

— Šutimo...

— Šutite!

— Šutimo...

Mrak je. Sedimo na klupi. On je ispred nas. Govori nam okrenut leđima. Mi neprestano upadamo u reč.

— Šutite!

— Šutimo...

— Ma, šutite već jednom bez reči.

POŠTENJE

Sa jednom ženom napravio je prvo dogovor, a onda i ugovor da joj za pedeset evra uhvati džinovsku žabu od dvadeset i četiri kilograma. Ali, budući da je veoma pošten, brzo se trgao:

— Gospođo, ako ja ne uhvatim tu žabu, da li mogu da nadoknadim sa dva guštera od po dva-naest kilograma?

NAOČARE

Došao je u kasno popodne. Na glavi su mu visile stare naočare sa debelim ramom i velikom dioptrijom. Odmah sam viknuo na njega.

— Jesi li ti lud?! Te naočare će ti uništiti vid.

— Boma, nisam ja odabrao naočare, već su one mene odabrale. Želim da vidim kako je svet izgledao pre nego što je stvoren.

SVETI KAMEN

KAMU (KAmen MUnja) nije odvajao od sebe. Bio je zavijen u beli filc, a držao ga je u desnom džepu plavog mantila. Kad bi ga neko zamolio da ga pokaže, bio je oprezan. Lagano ga je vadio, odvijao beli omotač i molio za nežnost prema tom belutku. Sam Boško procenjivao je njegovu vrednost na pet miliona evra. Jednom sam mu ponudio da mu ga otkupim, ali on je bio čvrst.

— Ne mogu da ti prodam KAMU, jer nisam ja vlasnik, već samo suvlasnik.

— Pa dobro, navaljivao bih, reci mi ko je taj drugi suvlasnik, pa da barem od njega otkupim jednu polovinu.

— To je gospodin Pavlović iz sela Samedraža u čijem sam ga dvorištu našao, bio je pošten „učitelj učitelja“.

KOD DRAGULJARA

Povremeno bi i sam vadio KAMU iz svog mantila, a onda ga sa velikim poštovanjem i divljenjem posmatrao upirući zrake sunca u njegove svetlucave linije.

— Boma, Boma, zvao bi me, ovaj dragulj poseduje dvadeset i tri faseta.

A ja bih ostajao nem.

Jednom ga je prijateljica Tanja vodila po zlatarama da procene vrednost kamena. Ceo dan obilazili su majstore zlatarskog zanata, a kad se uveče vratio, upitao sam ga:

— No, kakve su procene?

— Veoma različite. Jedni su prepoznali u njemu dijamant vrednosti johanesburškog smaragda, dok su drugi tvrdili da je običan šljunak iz potoka. Zamisli, nastavio je, jedan je hteo testerom da mi ga preseče. Brzo sam ga oteo i viknuo: Čoveče, zar ćeš ovakvu lepotu da uniziš i uništiš?!

MONE

Ostrvicu, piramidalnu stenu, pet kilometara od naše kuće, nazivao je - MONE. MOja NEvesta. Obožavao ju je i često se penjao na obližnje brdašce i posmatrao je. Retko kad se na nju popeo.

Ako nekoga stvarno voliš, najbolje je da ga nikad ne upoznaš.

U GRADU

Šumu je napuštao zorom. Hteo je i želeo da oseti čar rasipanja tame u svetlost. Hodao bi i razmišljao kako bi svet, zaista, mogao da bude bolji.

Još je bilo jutro, kraj pijace, kad je naleteo na grupu noćasnijih pijanaca koji su sedeli i pili rakiju. Slučajno, Boško je nogom zapeo i srušio jedan prazan fraklič. Ali je hitro reagovao. Vratio se i izvinio maloj staklenki koja je oblikom podsećala na ženske obline.

POŠTENJE

Kada bi se zatekao negde pored nekog kioska gde ga nisu poznavali, a imao je svega osam dinara, on bi prilazio prodavačici i zamolio:

— Gospođo, znam da „Danas” košta trideset dinara, ali ja imam samo osam. Da li biste bili ljubazni i dali mi „Danas”, a ja se kunem da ću pročitati samo za osam dinara.

GOSTOLJUBLJE

Tu je. U mom dvorištu. Stigao je iz susednog sela, gde je proučavao individualnost. „Uvek sam sam, kad nisam sam,” voleo je da kaže.

— Kako ti je bilo u susednom selu? - upitao sam ga.

— Divno! Divni ljudi. Tako su me lepo primili. Spavao sam na jednom proplanku, a niko me nije dirao.

PATULJAK

Posle dugih rasprava, svađa i negiranja, obično bi me nazvao O-Pe.

— Dragi moj, zabludeni, ti si Otrovni Patuljak.

— Ne veruješ u sumnju, sumnjaš u veru.

Provocirao bih ga, a on bi skakao kao iskra:

— To kod mene neće proći, ja sam „Đe-Ze” (Đavolova Zver).

KRINEOLOGIJA

Imao je čudan dar da prepozna glupost. Određivao je ljudima šta oni predstavljaju u životinjskom svetu, preko oblika glave. Ja sam bio „afrički sekretar”, zato što sam stalno skakutao, kao ta ptica, po livadama i planini. Neko je bio „ćurka”, neko „majmun”, „panda”, „ždral”...

Kada bi nekom morao reći neku pogrdnu životinju, kao što je to bio slučaj s jednom punačkom damom, koja je ispalo da liči na „jorkširsku svinju”, nije se snobivao.

— Gospođo, ovo je stari zanat nebeskih budala, ja nemam pravo da lažem. Vi ste, jednostavno rečeno, „svinja”. Ali, molim Vas, nemojte da se naljutite, i ja sam „divlji vepar”!

BEZ ŽURBE

Bio je smiren, kao vetar. Elokventan. Poznao je mitologije. Nikad nije gubio takt u razgovorima. Imao je lik avganistanskih mudraca ili Aboridžina. Hodao je trapavo. Govorio indonežanski i poznao tajne vremena. Iza naboranog čela izlivala se napaćena sudbina Dostojevskog i Van Goga. Tarkovski ga je zamišljao u svojim filmovima kao „tragača“.

Kad god bih ga požurivao da nešto uradi, odgovarao mi je blago – „eN-Ha“, Nije Hića.

UKRŠTANJE VRSTA

Male droplje iz vojvođanskih bara su davale mala jaja, ali mnogo. Velike droplje su davale velika jaja, ali retko. San mu je bio da ukrsti veliku i malu droplju. Tako bi njegova povremena glad bila eliminisana.

ORATOR

Beskrajno dugo mogao je da priča. Nezaustavljiv je bio, kao i u svojim vizijama. Kad bi dolazio sa puta, obično je to bilo predveče, sedao bi oznojen, nasmejan, drag, a mi bismo ga brzo ponudili hranom.

— Nisam gladan, željan sam POLERA. (POrcije LEpog RAzgovora.)

USLOV

Uvek je imao jedan uslov. Kad nešto ne bi realizovao, imao je još jedan uslov. Terao bih ga, kao hrabrog „bušido-borca“ da poseti „Ka-De“ ili nas tamo povede, on je otezao i dodavao po još jedan uslov. I to čvrst. Na primer, tražio je od mene, da bi posetio „Ka-De“, da mu nabavim baterije iz američkog komisijona. Ja bih odobrio. Zatim: dve hiljade petardi, kisele jabuke, rukavice od pletene žice i tako se protezalo satima, pisali smo njegove zahteve, a ja bih odobravao sa gromoglasnim povikom: odobreno! I tako se to teglilo do dvanaest sati. I Boško i prisutni i ja bili bismo već iscrpljeni ubeđivanjem, njegovim eskivažama, a onda bi on pisnuo:

— Imam još jedan, od same čvrstine čvršći, uslov. Da mi nabaviš Japanca iz Tokija i onda ja krećem.

NOVI NAČIN SPAVANJA NAŠEG JUNAKA

— Dosetio sam se novog načina za spavanje u šumi. Ranije bih legao postrance na lišće. Kad bih se ujutro probudio, bio sam sav mokar. Sada, kleknem kraj drveta, oko struka se vežem kaišem za drvo i tako, klečeći, prespavam celu noć. Sav suv, samo mi kolena malo mokra.

VELIKO PROROŠTVO

Sav ozaren, obavestio me je o svom najvećem proroštvu.

- Šta je to?
- Pa prisustvo Boga u aprilu u metropoli.
- Kako, pa ti si ga video?
- Ne, nisam ga video. Ali, upravo, to je dokaz.

DVA ČOVEKA

Često me je vređao:

— Ti, bedni ČOPA (ČOvek PAks, čovek mira). A sebe je nazivao ČOBE (ČOvek BElum, čovek rata).

Šepurio se kao paun i resignirano uzdisao:

— Kakva tragedija, udario bi se po čelu, pacifista i militarista zajedno.

ČINOVI

— Bedni mirovnjače, tako me je pozdravljao u ranim jutrima. Bilo je to njegovo prvo obraćanje i predlog za svađu.

Zvao me je gosn. Pukovnik!

Njegov čin bio je Kapetan prve klase. Ali ja nisam bio „pukovnik” zato što sam viši po činu od njega, tumačio je Plavi mag, već zato što sam – puk’o!

KUĆA DUHOVA

Bila je to stara, oronula kuća od blata i drveta. Sazidana pre sto godina, već iz daljine izazivala je sablasnost u čoveku. Jednom mi je predložio da je posetimo. Rekao je: „Zlo je lek za zlo”. Napravio je od grana krst visok tri metra, namazao lice belim lukom i poveo me za sobom. O kući su kolale razne priče. Tu su ubijena tri brata na spavanju, baba je umrla na pragu u sedećem položaju, a jedna devojka prerezala grkljan, jer joj mladić oduzeo nevinost, pa ostavio...

Krenuli smo.

Išli smo oprezno, korak po korak. On prvi, ja za njim. On je nosio krst ispred sebe. Provlačili smo se kroz vrzinu i sasušene lijanje kupine i najzad, stigli do tog mitskog mesta. Ja sam otvorio vrata, dok je Boško čuvao odstupnicu. Čim sam napravio prvi korak, iz zemljanog patosa koji je bio izbušen rupama, začulo se neko mumljanje. Okrenuli smo se i nastala je prava bežanija. Boško je bacio krst i prevrnuo se nizbrdo, ja sam zapeo preko njega, pa i ja pao, ali nastavili smo da se kotrljamo i bežimo. Kad smo stigli do potoka, nekih sto metara od kuće, zadihani, Bole je rekao:

— Ovo je stvarno „Ka-De”, Kuća Duhova.

Nikad je više nismo posećivali, a ostala je tajna da li je mumljanje došlo iz patosa ili nas samih.

ČESTI TRENUCI

Kad bih hteo da ga uvredim, samo bih mu rekao:

— Ma, nee, neee, pa ti si - normalan!

DIM

Čuvao je kuću. Bio je sam. Muzao je kravu, cedio mleko i spontano sirio. Pre nego što sam se vratio kući, presreo me je komšija...

— Ej, onaj tvoj bukvalno živi u dimu. Posetio sam ga i u onoj kuhinji je toliko purnjalo, mislim da bi se i lisica odmah ugušila.

Kad sam mu to rekao, ratnički mi je odgovorio:

— Boma, šta je tebi?! Ja obožavam dim, ma kvi obožavam, za dimom i promajom sam prosto lud!

KAFA

Voleo je slatku kafu. Mi bismo je osladili, a on bi sipao još šest, sedam kašičica belih zrnašaca. Pio je sporo, a kad bi na kraju to, ipak, učinio, pojeo bi i soc. Onda bi se nasmejao:

— Eto, ja još pripadam soc-realizmu.

KOSMOS

— Šta je kosmos? – upitao sam.

— VETA. VELika TAmA.

Onda se javio mali Hrist i zapitao:

— „Mama, zašto stalno nosiš crnu haljinu?”

— „Ti, mali, da se ne mešaš u modu!”

DEDICA

U okolini se pojavio slučaj „dedica”. Imao je crvene oči i noću bi plašio decu, dok se vraćaju iz škole. Bole je mnogo ljut na njega, ali nije znao šta da preduzme.

— Ma samo da ga uhvatim, ja bih na njega „Pe-Ge”.

— Šta ti je to „Pe-Ge”?

— Pa jednostavno, Paljba Govnima!

MOLITVA ZA SVE ŽIVO

TUNGURU - zmijski care
moja dušo i moja preciznosti
moja tugo i moja boli
ja te preklinjem
da se pretvoriš iz ovog kanapa
oko dvadeset jedan i po metra
i spaseš čovečanstvo
CU - ŽU - PU - BU!
S A D A!!!

USPEŠAN BRAK

— Da bi jedan brak bio uspešan, kazivao je, potrebno je da muškarac primeni princip „Dva-dva-dva”. A onda je objasnio.

— Dva sata društveno-političkih razgovora. Dva sata žestokih batina, i dva sata uraganskog seksa!

KOLAČI

Marina Beroš je donela kolače zavijene u staniol-sku foliju. Otpakovala ih je i počela da se izvinjava. Kolači su malo zagoreli.

— Ništa ne brinite, gospođo, to je ČAIZ... ČArobna IZgoretina!

SEKRETARICA

Nužno je bilo da Bole poseduje i osoblje uz sebe. Nju je zvao MGM (Mlada Gospođica Milica) ili „lepooka“. Zapisivala je njegove proročke tekstove, misli, i zato ju je zvao „Če-Es“ (Čelična Sekretarica).

Sedela bi u dvorištu i na krilu beležila u svesku šta je rekao. On bi joj prišao i zamerio: Zašto je toliko veliki razmak između redova, treba štedeti papir.

— Ne, rekla je odsečno, ja tako pišem.

— A znači, bio je mrtav hladan, radi se o argentinskoj preglednosti.

UMIVANJE U POTOKU

Retko smo uspevali da ga nateramo da se umije ili okupa. Ponekad bi se samo malo pofajtao i to bi bilo sve. Jednom sam pojačano insistirao:

— Moraš da odeš do potoka i umiješ se, treba da nam dođe nemačka delegacija.

Odbijao je.

— Ali moraš, moraš! Zbog Nemaca, ubeđivao sam ga.

Na kraju, slomljen, pristao je:

— Dobro, Boma, otiću do potoka, ali umiću se samo vizuelno!

ŽENA VAMPIR

Vraćao sam se s puta, kad me je već na vratima dočekaio sav zadihan. Uzbuđen, gotovo unezvereno, počeo je:

— Malopre je ovde bila žena-vampir.

— Kako znaš da je vampir? - upitao sam.

— Pa, nastavio je naš junak, iskala je od mene vodu da pije iz zemljane čaše. A ja sam hrabro odbio!

— Ali Bole, to nije znak da je ona vampir.

— Jeste, jeste. Pogledao sam je, a pogled je prolazio kroz nju. Daj mi ovlašćenje, pa kad sledeći put bude došla, ja ću je vezati za banderu.

PRAZNINA

— Tamo gde nema nikoga, nema ni praznine. Tek kad u nju stupi čovek, ona postaje svesna sama sebe. Prazno i prazno daju puninu - kazivao je Lovac na džinovske zmije.

SA BOGOM NA TI

Pitao sam ga lukavo, dok sam kosio, a on me ležeći pratio:

— Šta bi bilo da uhvatiš Nirdalu, a da ti „Onaj sa tri slova” naredi: Puštaj je!?

— EN-JU-GE!

Proderao se. kao ranjeni lav.

— Šta ti to znači? - bacio sam kosu i počeo se smejati.

— Dirđente, Nemoj Jesti Govna!

BOLEST

Palac je zahvatila gangrena. Pokazao nam je nogu. Nije bilo baš prijatno. Prisetio sam se njegove uzrečice: „Ako hoćeš da budeš srećan, gledaj, ali nemoj da me vidiš“!

Jelena, čiji su roditelji lekari, brzo ih je pozvala telefonom. Na šta je njen otac rekao da je to rutinska hirurška intervencija. Kad je Boško to čuo, odmah je reagovao.

— Ja „belim đavolima“ ništa ne verujem. I znajte, ako je u pitanju da umrem ili odsečem palac, ja izdajnik palca neću biti!

DUGA RASPRAVA PRED ODLAZAK

Bio je spreman za put. Plastične kese su ležale na kamenom podu, a on se zavaljen u stolici letnje kuhinje, još malo snebivao.

— Boma, molim te pozajmi mi osamnaest dinara. Pazi – nigde nije žurio – obećao si mi pre dve godine da ćeš mi kupiti kokišku (koka-kolu). Proverio sam, košta dvadeset i četiri dinara, ali pošto si mi prošle godine kupio jedan WC-papir, manje šest dinara, to je osamnaest dinara.

Naglo sam ustao i proderao se.

— Nikad ti neću dati osamnaest dinara, daću ti trideset i dva, tako da si mi dužan četrnaest dinara koje mi nikad nećeš vratiti!

Bio je ljut.

Svađa je započela kao što se vatra zapali po svojoj vrzini. Prepirali smo se šest sati. Na kraju, nije hteo ni čistih osamnaest dinara da uzme.

SEKS

Pričao je o svemu pa i o seksu, a bio je nevin. Govorio je da prava nevinost dolazi tek posle iskustva i da Vilijem Blejk nije bio u pravu što je te dve stvari razdvajao. Nikada nije osetio slast ulaska u ženinu toplinu, ali je taj čin zamišljao kao eksploziju. Kao bacanje dinamita na stenu ili šprint trkača na sto metara.

Jedna od njegovih omiljenih priča bila je o sultanu koji je za jedno veče obljubio dve hiljade i četiri stotine žena i tek poslednja je doživela orgazam, sve ostale je smlavio. Ali da bi obljubio toliko žena, sultan je morao da pojede pedeset baklava, pedeset šampita i da popije dvanaest litara šerbeta. On, Boško, tvrdio je da može da zadovolji dve hiljade i šest stotina žena, ali da pre toga pojede šezdeset baklava, šezdeset šampita i popije petnaest litara šerbeta.

HOR I PLESNA GRUPA

Već sa vrata mi je predložio da osnujemo „hor putujućih isposnika“.

— Otkud ti to? - bio sam zadivljen.

— Pa Boma, sreo sam prodavca posteljine i odmah ideja. Šesto belih platna za šesto pevača hora, idemo po ulicama i pevamo.

Odmah sam mu obećao finansije i dao izvesnu svotu novca. On je izvadio blokčić i prisutne u mom domu molio za adresu i telefon. Ukupno ih je bilo sedamnaest. Posle dva, tri dana, pošto je načas skočio do varošice, vratio se iz svog lutanja. Odmah sam ga upitao kako ide posao. Da li je proširio hor i koliko članova ima. Nije se ništa zbunio, već odlučnim glasom rekao:

— Imam ih sedamnaest!

— Pa čoveče, ti ćeš me upropastiti finansijski, derao sam se u dvorištu!

— Tačno je da nisam ništa uradio, bio je smiren, ali ti si kriv za to.

— Zašto ja? - zabezeknuo sam se.

— Zato što mi nisi obezbedio buldožer.

— Šta će ti, pa sad, buldožer?

— Kako šta će mi, pa da izravnam teren za šesto ljudi.

Još više sam počeo da urlam i optužujem ga, a on je smireno rekao:

— Boma, nemoj da se ljutiš, imam ja još sedamnaest članova iz plesne grupe, koja se zove PO·GROMI - Plesna GRupa Gornjeg Milanovca.

KA VISINAMA

Mladi su često zadirkivali Boška da je nesposoban i da se plaši da se popne na Ostrvicu.

— Ljudi, ne plašim se ja visine, plašim se dubine. Evo, ja kad sam dole i gledam gore, ja se ništa ne plašim, ali ja se plašim da se popnem, pa da od gore gledam dole. Najposle, zgusnite mi ambijent i videćete da li sam hrabar. Ili mi napravite naočare koje približavaju prostor. Ja ih stavim na glavu, zakoračim i u jednom koraku stignem na vrh od sedamsto metara.

KOBNI TELEGRAM

Boško Drljić nije imao iskustvo smrti, kao ni ptice. Jednom je neko iz njegovog sela poslao telegram njegovoj porodici u Sarajevu da je umro. Odmah su stigli njegov brat i sestra i zatekli Boška kako kopa u komšijskoj bašti. Iznenadili su se, ali i bili zadovoljni što je živ. Boško se odmah naljutio:

— Kako ste, uopšte, mogli da poverujete da sam umro, kad sam ja besmrtn?!

SMRT

Nije ga bilo nekoliko dana, a na smrtovnici u maloj varoši, pisalo je da je umro neki Boško Drljević. Raspitali smo se na groblju i rekli su nam:

— Da, da, umro je.

U tom trenutku naišao je naš Bole sa kesama i osmehom. Marinko, Trifun, i ja u istom času upitali smo:

— Šta, zar si ti živ?

I počeli da plačemo od sreće.

— Kad sam čuo da sam umro, rekao nam je, i sam sam bio zaplakao.

SLONOVSKO ŠTEPANJE

Dok ga je Radomir vukao vezanog konopcem uz strme litice Ostrvice, radi snimanja filma „Novi Orion“, Boško je kleknuo i tako puzeći išao milimetar po milimetar ka vrhu stene. Radomir se naljutio i rekao:

— Šta se bre, toliko plašiš, otpašće mi ruke koliko te vučem?

— Radomire, rekao je tiho, ja samo demonstriram slonovsko štepanje uz ovakvu oštrinu ne ma reći ni za svoj život lično.

PITALICA

Obično nam je postavljao pitanja na koja nismo mogli satima da odgovorimo. Ovoga puta ja sam njemu postavio pitanje:

— Ko stoji iza mene?

Satima je razmišljao, postavljao pitanja, ali do odgovora nije dolazio. Kada se već iscrpeo, rekao sam mu:

— Iza mene stoji onaj koji stoji iza mene!

Bio je oduševljen i sav ozaren, poželeo je da mu postavim još jedno pitanje. Drugo pitanje je glasilo:

— Ložim vatru, a plotna je sve hladnija?

Opet se mučio, a na kraju zamolio da mu dam odgovor.

— Dragi moj Bole, ništa jednostavnije, još više sam potkrepljivao odu gluposti, plotna je sve hladnija, jer ložim drugi šporet!

Bio je još oduševljeniji.

PREVARA

Pismeno smo sklopili ugovor da će Bole za određenu cifru uhvatiti caricu Nirdalu. Stavio je dan, čas i opis kako će je uhvatiti, pod uslovom da je ne ubije zbog protesta koje bi uložilo društvo za zaštitu životinja. Čitava strana bila je ispisana klauzulama oko hvatanja zmije. Ugovor smo potpisali. Onda mi je on rekao:

— Boma, u ugovoru sve piše, sem to koje godine treba da je uhvatim.

Likovao je i dodao:

— A sad je na tebe red da platiš obećanu cifru.

UGOVOR

— Jedan ugovor, voleo je često da kaže poput iskusnog diplomate, dobar je tek onda kada su obe strane podjednako nezadovoljne.

TROMBINOVANO

Verovao je u tri principa: normalno, kombinovano, i trombinovano. Tako je nastala naša predstava „Trombinovano”. Igrali smo je u „Beton hali”. Vodili smo nepripremljene razgovore na sceni, a sve je to izgledalo više kao da se svađamo ili vodimo tribunalsku raspravu, nego da igramo predstavu.

Dok bih ga čekao na sceni sedeći na stolici, on je obično usput publici gledao u dlan ili prorokovao. Morao sam da viknem, a on bi se trgao i brzo dotrčavao do uzvišenog podijuma. Posle predstave, obično, ja bih rekao:

— Pred vama stoji jedan od najhrabrijih junaka epohe i pokazao bih rukom na njega.

Sledio bi veliki aplauz. A onda se on oglašavao:

— S druge strane, pa bi namignuo tako da ja to ne vidim, je jedan od najhumanijih ljudi na svetu.

A, aplauz bi se još pojačao.

DŽASU

Džinovski Afrički Slon Ubica (DŽASU) bio je rival Tunguruu, zmijskom caru. Boško je navijao za Džasua. Predložio je da se izgradi velika platforma usred okeana, i to petsto puta petsto metara i visine ograde pedeset metara, sve od betona. Ishod bi se znao tek posle borbe. U izgradnji ove platforme, Džasu i Tunguru učestvuju podjednako finansijski.

PREDAVANJE O EKSERIMA

- Zašto Bole, ne održiš jedno predavanje o ekserima u Beogradu, za intelektualce?
- Važi, samo mi reci kojih dimenzija?!

BOLETOVA HUMANOST

Posle predstave, vraćali bi se mansardu, gde bismo prespavali. Po ulicama bi se još dva sata raspravljali, a onda kasno u noć, stizali u potkrovlje koje sam koristio kad bih se zatekao u Beogradu. On bi seo i počeo da vadi poklone koje mu je publika dala. „Šarenu slaninu” i konzerve ribe je sakrivao iza leđa da me ne bi uvredio kao vegetarijanca, a onda bi vadio napolitanke i nudio mi:

— Na Boma tebi, jer ti više voliš slatkiše.

NEŽNOST

Grdio sam ga da je loš vojskovođa.

— Zar meni to da kažeš Boma, meni koji sam u stanju da aktiviram dvesto tenkova i da krenem u posetu malom mravu koji je polomio nogu?!

SRLE I DRLE PONOVO

U letnjoj kuhinji pod tremom, Srle pesnik se raspituje kod Boška kako se pripremaju puževi.

Recept uputstva i zaneseno ubeđivanje traje skoro 45 minuta. Na kraju Srle pita:

— Učitelju, da li puževe mogu rukama da pro-mešam u vangli?

— Ne može.

— Zašto učitelju?

— Ne može ako nemate puževe.

PLAVI MAG ČINI ČUDA

On je mogao sve, jer je kretao od nemogućnosti. Jednog dana rekao mi je:

— Boma, ja mogu u flašu od litre da sipam litru i po vode.

— Kako, slatki moj Bole?

— U flašu sipam pepeo po dnu. I taj pepeo upije pola litre vode. U tome je sva magija.

SECKANJE NOKTIJU

Plavi mag je došao u posetu profesorki medicine, u Beograd. Ona je bila zadužena da prouči histološki sastav Nirdale. Ali, pre nego što mu preda izveštaj, predložila je da ga okupa i poseče nokte na rukama i nogama.

Na kupanje nije pristao, ali na makaze jeste. Kad je Spomenka prvi put makazama secnula rožnate delove, nabrekle i iskrivljene od nemara, Bole je cicknuo od bola. A onda dodao:

— Poštovana doktorice, Vi mora da ste u prethodnom životu bili dželat iz Liona.

KRAJ

Da sam znao, ne bih mu dozvolio da umre. Stena, ispod koje je živeo, počela je da se orušava. Spustio se na livadu i tu seo. Tako ga je sutradan zatekla naša prijateljica Mira iz gradskog WC-a. Spavao je. Preko levog ramena bila je previjena mala zmija sa ukrštenim šarama. Lekar, koji je došao po službenoj dužnosti, konstatovao je:

— Posetila ga je besmrtnost!

Demonstracija
ulaska kineskih trupa
na Tajvan